

sige gemmer sig i Formue. I sidste Fald beskattes den ogsaa, men der beskattes den ved Beskatning af Personen. Med Hensyn til Beskatningen af fast Ejendom har altsaa Stempelovens Tanke været den, at naar Kapitalen paa denne Maade kom til Syne, var den en passende Skattegenstand. Men det er sikkert, at i saa Henseende er Aktier, og hvad derhen hører, i høj Grad fritagne for Afgift. Det er ikke som ved faste Ejendomme, hvor Staten, hver Gang de omsættes, paa ny er ude og kræver sin Afgift af Omsætningen. Ved Aktier er det altsaa saaledes, at man ved at betale en forholdsvis ringe Afgift ved den første Udstedelse, altsaa $\frac{1}{3}$ pCt. ekstra, kan fritage Aktier for al yderligere Afgift.

Da nu Staten i høj Grad trænger til Indtægt, og da Staten utvivlsomt ogsaa vil komme til at trænge til forøget Indtægt, selv naar den nuværende overordentlige Tilstand er ophørt, foreslaas der her ikke en midlertidig, men en vedvarende Skat paa Omsætning af Aktier. Det Forbillede, som er anvendt ved Lovens Udarbejdelse, hvad der har krævet meget omhyggelig Undersøgelse, er den svenske Lovgivning paa dette Omraade. Det er den fuldkomneste og mest omfattende, men grunder sig for Resten noget paa den tyske. I den svenske Stempellov af lignende Art medtages i øvrigt Obligationer, som altsaa her skulde fritages.

Stempelafgiften vil bero paa, at der udfærdiges en skriftlig Opgørelse mellem Parterne. Det er denne skriftlige Opgørelse, som stemples, og denne skriftlige Opgørelse skal ogsaa foreligge og foreligge dobbelt, hvis der mellem Parterne indskyder sig en Mellemand. Lovforslagets Teknik er denne, at Ordet „Mellemand“ bruges om den, som formidler Handelen eller Byttet mellem to Parter, men naar denne Mellemand vel optræder i eget Navn, men ikke for egen Regning, saaledes som Vekselerere vil gøre, kaldes han Kommissionær. Ved Vekselerere forstaas i Lovforslagets Sprog ikke alene Vekselerere, men ogsaa Vekselmæglere og Banker og alle, som overhovedet beskæftiger sig forretningsmæssigt med Salg og Omsætning af den Art Værdipapirer, som Lovforslaget vil ramme med en Afgift, og saadanne, som er forpligtede til at føre Handelsbøger ifølge Lov af 20. Maj 1912. Denne Opgørelse skal altsaa udfærdiges skriftlig, og paa den skal angives Købesummen, naar det drejer sig om Køb, og naar det drejer sig om Bytte af Værdipapirer, da naturligvis Værdipapirernes Omsætnings-

værdi og den mulige Opgæld af Byttet. Denne Bestemmelse om Bytte er indført her i Lovforslaget, ihvorvel man kunde mene, at Bytte meget sjældent fandt Sted, af den Grund, at man vil undgaa den Mulighed, at Loven kunde blive omgaaet paa den Maade, at der ikke fandt et virkeligt Salg Sted, men man nøjedes med at bytte Værdipapirer mod hinanden. Afgiften er da sat saaledes, at den erlægges med 30 Øre for hver 200 Kr. eller Del deraf, der overdrages, en Bestemmelse, som i øvrigt ogsaa findes i den svenske Lov, og som synes praktisk — den svarer til $1\frac{1}{2}$ pro mille —, saa at man straks baade fra dens Side, der skal betale Afgiften, og fra dens, som bagefter skal kontrollere Afgiften, hurtig kan danne sig en Forestilling om, hvad det er, der skal betales. Men Afgiften er altsaa sat til 30 Øre ved Køb og til det halve ved Bytte af den Grund, at det, som skal rammes, er den enkelte Handel. Ved Køb er Forholdet, at der er en Sum paa den ene Side og Værdipapiret paa den anden Side, og der rammes altsaa Handelen med den hele Afgift. Ved Bytte bliver det saaledes, at der udfærdiges en skriftlig Opgørelse fra hver af Parterne, og hver af Parterne rammes saa med den halve Afgift, tilsammen bliver det den samme Afgift som ved Handel, idet man gaar ud fra, at der i Virkeligheden kun finder een Handel Sted, man bytter med hinanden, men det er kun een Handel. Hvis der er Kommissionær, og han er Vekselerer, og han udfærdiger en Opgørelse, hvad han skal, overfor den ene Part og en særlig overfor den anden Part, er hver af disse Opgørelser ogsaa kun stempelpligtig med den halve Afgift, det er kun een Handel, som finder Sted, og det bliver derfor i Virkeligheden den fulde Afgift, der svarer. Hvis der er to Vekselerere, som optræder hver for sin Kunde, og der finder en Opgørelse Sted imellem dem, er denne Opgørelse stempelfri, for det er klart, at den ene Vekselerer køber af sin Kunde og faar en Aftale, en Overenskomst med den anden Vekselerer — ved Vekselerer forstaas alle, som handler med den Art Papirer, maa jeg atter tilføje —, hver slaar en Handel af med sin Kunde, men i Virkeligheden finder der kun een Handel Sted, og det vilde være ganske urimeligt, om Opgørelsen, som skal leveres mellem de to Vekselerere, skulde beskattes; man vil kun beskatte den enkelte Handel.

Dette er altsaa Lovforslagets Teknik og Bestemmelser. Jeg skal dog endnu